

Rim uspostavlja viđenje – broj šest

Proročka prijeporna pitanja u adventističkoj povijesti: razumijevanje sukoba između Uriaha Smitha i Jamesa Whitea o Danielu 11,36

Jeff Pippenger

2024-08-14

Obrađujemo šest linija proročanske kontroverze koje su se pojavile unutar povijesti adventizma od 1798. godine pa sve do danas.

„U povijesti i proroštvu Božja Riječ prikazuje dugotrajni sukob između istine i zablude. Taj je sukob još uvijek u tijeku. Ono što je bilo, ponovit će se. Stare će se rasprave obnoviti, a nove će teorije neprestano nastajati. Ali Božji narod, koji je u svojem vjerovanju i ispunjenju proročanstva odigrao ulogu u objavljivanju poruka prvoga, drugoga i trećega anđela, zna gdje stoji. Oni imaju iskustvo dragocjenije od čistoga zlata. Trebaju stajati čvrsto kao stijena, držeći početak svojega pouzdanja postojanim do kraja.” Selected Messages, knjiga 2, 109.

Prethodni članak bavio se prvom i posljednjom raspravom o rimskoj sili, a sada ćemo se pozabaviti raspravom koja se vodila između Uriaha Smitha i Jamesa Whitea. Uriah Smith unio je svoje vlastito „privatno tumačenje” u trideset i šesti redak.

„RED 36. I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se te uzveličati iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se srdžba ne dovrši; jer što je određeno, to će se izvršiti.“

„Kralj koji se ovdje uvodi ne može označavati istu silu koja je posljednja bila spomenuta, naime papinsku silu; jer se pojedinosti ne bi mogle održati ako bi se primijenile na tu silu.“ Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 292.

Smith je priznao da je sila u prethodnom retku bila „papinski Rim”, ali tvrdi da obilježja trideset i šestoga retka nisu proročka obilježja koja identificiraju papinski Rim. Ta je tvrdnja lažna. Treba imati na umu da su u pobuni 1863. sedam vremena iz dvadeset i šestoga poglavlja Levitskoga zakonika bila odbačena, te je stoga bio odbačen i prikaz sedam vremena na obje Habakukove ploče. I karta iz 1843. i karta iz 1850. prikazuju sedam vremena u samome središtu karata, a oba prikaza stavljaju križ u središte crte sedam vremena. Kada je nova svjetlost o sedam vremena došla 1856. i potom bila odbačena, to je označilo odbacivanje Habakukovih dviju ploča, a također i autoriteta Duha proroštva, koji tako jasno utvrđuje da su obje karte bile vođene od Boga.

Prema sestri White, posljednja Sotonina obmana jest učiniti svjedočanstvo Božjega Duha ništavnim, a ovdje je prva obmana bila učiniti svjedočanstvo Božjega Duha ništavnim, te je ona također predstavljala istodobno odbacivanje temeljnih istina na dvjema kartama, a osobito sedam vremena.

Pri pobuni 1863. godine upravo je Uriah Smith izradio krivotvorenu kartu iz 1863., koja je uklonila liniju sedam vremena. Do 1863. Uriah Smith zatvorio je oči pred svjetlom o sedam vremena te nije

bio u stanju vidjeti da postoje dvije „srdžbe” koje Daniel prepoznaje. Te dvije srdžbe predstavljaju sedam vremena protiv sjevernoga kraljevstva Izraela i južnoga kraljevstva Jude. Prva, protiv deset sjevernih plemena, započela je 723. pr. Kr. i završila 1798., a druga je započela 677. pr. Kr. i završila 1844.

Gabriel je došao Danielu u osmom poglavlju kako bi objasnio viđenje marah, i u vezi sa svojim djelovanjem pružio je drugo svjedočanstvo za 1844. Dvije tisuće i tristo godina iz osmog poglavlja Danielove knjige završile su 1844., ali tada je također završila i posljednja od dviju ogorčenosti protiv sjevernoga i južnoga kraljevstva.

I reče: Evo, objavit ću ti što će biti na svršetku gnjeva, jer će u određeno vrijeme doći kraj.
Daniel 8,19.

Posljednji svršetak pretpostavlja prvi svršetak. Posljednja od dviju srdžbi, koja je jednostavno drugi izraz za sedam vremena, završila je 1844., a prva srdžba završila je 1798. godine. Redak za koji je Smith tvrdio da ne sadrži nikakve odrednice o papinskoj vlasti naznačio je godinu u kojoj će papinstvo zadobiti svoju smrtonosnu ranu.

I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se i uzveličat će se iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se gnjev ne izvrši; jer će se izvršiti ono što je određeno. Daniel 11:36.

„Kralj“ u trideset i šestom retku „napredovat će dok se gnjev ne izvrši“. Zapazite što Smith piše o Danielu, osmom poglavlju, dvadeset trećem i dvadeset četvrtom retku, u istoj knjizi u kojoj tvrdi da papinska vlast ne posjeduje odgovarajuća obilježja kako bi ispunila trideset i šesti redak.

„RED 23. A u posljednje vrijeme njihova kraljevstva, kad prijestupnici navrše mjeru, podići će se kralj opaka lica, vičan zagonetkama. 24. I sila će mu biti velika, ali ne njegovom vlastitom silom; i čudesno će pustošiti, i napredovat će, i djelovati, i uništiti će moćne i sveti narod. 25. I svojom će lukavošću učiniti da prijevara uspijeva u njegovoj ruci; i uzvisivat će samoga sebe u svome srcu, i mirom će pogubiti mnoge; podići će se i protiv Kneza knezova, ali će biti slomljen ne rukom.

„Ta sila nasljeđuje četiri podjele jarčeva kraljevstva u posljednje vrijeme njihova kraljevstva, to jest pred sam završetak njihova trajanja. Ona je, dakako, ista kao i mali rog iz retka 9 i nadalje. Primijenite li to na Rim, kako je izloženo u napomenama uz redak 9, sve je skladno i jasno.

„Kralj okrutna lica.“ Mojsije, predskazujući kaznu koja će po toj istoj sili doći na Židove, naziva je „narod okrutna lica“. Pnz 28,49.50. Nijedan narod nije u ratnom poretku pružao strašnji prizor od Rimljana. „Koji razumije zagonetne izreke.“ Mojsije, u upravo navedenom odlomku, kaže: „Čijega jezika nećeš razumjeti.“ To se nije moglo reći za Babilonce, Perzijance ili Grke u odnosu na Židove; jer su se kaldejskim i grčkim jezikom u Palestini služili u većoj ili manjoj mjeri. To, međutim, nije bio slučaj s latinskim.

„Kad prijestupnici navrše mjeru.“ Tijekom cijeloga izlaganja neprestano se ima u vidu povezanost između Božjega naroda i njegovih tlačitelja. Zbog prijestupa njegova naroda oni su

bili prodani u sužanjstvo. A njihovo ustrajanje u grijehu donijelo je težu kaznu. Ni u jedno vrijeme Židovi kao narod nisu bili moralno iskvareniji nego u vrijeme kad su došli pod vlast Rimljana.

„Moćan, ali ne svojom vlastitom snagom.“ Uspjeh Rimljana uvelike je bio posljedica pomoći njihovih saveznika i podjela među njihovim neprijateljima, što su oni uvijek bili spremni iskoristiti. I papinski Rim bio je moćan posredstvom svjetovnih sila nad kojima je vršio duhovni nadzor.

„Silno će razarati.“ Gospodin je rekao Židovima po proroku Ezekielu da će ih predati ljudima koji su „vješti za uništavanje“; a pokolj milijun i sto tisuća Židova pri razorenju Jeruzalema od strane rimske vojske bio je strašna potvrda prorokovih riječi. A Rim je u svojoj drugoj, odnosno papinskoj, fazi bio odgovoran za smrt pedeset milijuna mučenika.

„I po njegovoj će politici prijevara napredovati u njegovoj ruci.“ Rim se, više od svih drugih sila, isticao politikom lukavštine, pomoću koje je narode doveo pod svoju vlast. To vrijedi i za poganski i za papinski Rim. I tako je mirom uništio mnoge.

„I na koncu se Rim, u osobi jednoga od svojih upravitelja, podigao protiv Kneza knezova, izričući smrtnu osudu protiv Isusa Krista. ‘Ali će biti slomljen bez ruke’, izraz koji poistovjećuje uništenje ove sile s udarcem po kipu iz 2. poglavlja.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 202–204.

Smith u ovome odlomku dvaput utvrđuje da su proročke značajke poganskoga i papinskoga Rima zamjenjive, jer su one jednostavno očitovanje Rima u njegove dvije faze, poput mješavine željeza i gline u drugom poglavlju Danielove knjige, koju Sestra White prepoznaje kao simbole crkvenjaštva i državnštva. Kada Daniel u stihovima kojima se Smith bavi navodi da će Rim „napredovati i djelovati“ te da će Rim „učiniti da lukavstvo uspijeva u njegovoj ruci“, Smith tvrdi da u trideset i šestom retku „kralj“ koji će „napredovati dok se gnjev ne navrši“ označava proročku značajku i poganskoga i papinskoga Rima. Zatim tvrdi da se nijedna od značajki Rima u trideset i šestom retku ne odnosi na papinsku vlast.

Pozvali smo se na Smitha kao potporu poistovjećivanju Rima s razbojnicima koji uspostavljaju viđenje, a jedno od četiriju proročkih obilježja u četrnaestom retku jest da se Rim uzvisuje.

I u ona vremena mnogi će ustati protiv kralja juga; i nasilnici iz tvoga naroda uzvisit će se da potvrde viđenje, ali će pasti. Daniel 11,14.

Smith tvrdi da odrednice o kralju u trideset i šestom retku nisu u skladu s papinskom vlašću, premda je ranije branio da je u četrnaestom retku riječ o Rimu koji se uzvisuje. Ipak će se kralj u trideset i šestom retku „uzvisiti“. Taj isti kralj u trideset i šestom retku „govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima“. U Danielu će papinska vlast „govoriti velike riječi protiv Svevišnjega“, a u knjizi Otkrivenja papinska vlast huli protiv Svevišnjega.

I bila su mu dana usta koja govore velike riječi i hule; i dana mu je vlast da djeluje četrdeset i dva mjeseca. I otvori svoja usta za hulu na Boga, da huli njegovo ime i njegov šator, i one koji prebivaju na nebu. Otkrivenje 13:5, 6.

Svaka proročka odrednica papinske vlasti prepoznaje se u trideset i šestom retku.

I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se, i uzveličat će se iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se gnjev ne izvrši; jer će se izvršiti ono što je određeno. Daniel 11,36.

Ljudski su komentatori mnogo puta nepouzđani, ali mnogi adventistički komentatori svjedoče o očitoj istini da je upravo trideset i šesti redak bio onaj koji je apostol Pavao parafrazirao iz 2. Solunjanima kada je govorio o čovjeku grijeha.

Neka vas nitko ni na koji način ne zavede: jer taj dan neće doći ako prije ne dođe otpad i ne otkrije se čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se naziva Bogom ili što se štuje; tako da kao Bog sjedi u hramu Božjem, pokazujući sebe da je Bog. 2 Solunjanima 2:2, 3.

Trideset i šesti redak kaže da će se „on uzvisiti i uzveličati iznad svakoga boga“, a Pavao kaže: „da se otkrije taj čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se zove Bog ili se štuje.“ Jasno je da Smith nije imao nikakav proročki autoritet tvrditi da je kralj iz trideset i šestoga retka bio drukčiji od kralja o kojemu je riječ u recima koji vode do trideset i šestoga retka. Gramatički nije imao nikakva opravdanja za takvu pogrešnu primjenu, a njegova tvrdnja da je tako postupio zato što trideset i šesti redak ne sadrži nikakva obilježja papinske vlasti bila je izvrtanje Pisma u pokušaju da uspostavi osobno tumačenje.

Imamo i čvršću proročku riječ, i dobro činite što pazite na nju kao na svjetlo koje svijetli na tamnome mjestu, dok dan ne osvane i zvijezda Danica ne uzide u vašim srcima. Znajući ponajprije ovo: nijedno proroštvo Pisma nije stvar vlastita tumačenja. Jer proroštvo nekoć nije došlo voljom čovječjom, nego su sveti Božji ljudi govorili nošeni Duhom Svetim. 2 Petrova 1:19–21.

Tijekom godina laodicejskog adventizma bilo je mnogo adventističkih teologa, pastora i autora koji su se bavili pitanjem smatraju li da je Smithova primjena ispravna ili pogrešna. Jedan australski pastor, Louis Were, koji je odavno preminuo, proveo je veći dio svoje službe suprotstavljajući se Smithovu lažnom proročkom modelu. Razlog njegova protivljenja nije bio samo u tome što je Smith na koncu kralja koji dolazi svojem kraju u četrdeset i petom retku poistovjetio s Turskom, nego je Smithova postavka također proizvela pogrešnu primjenu Armagedona. Tijekom 1980-ih, ili otprilike tada, jedan adventistički autor napisao je knjigu pod naslovom *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Autor se zove Donald Mansell, a knjiga je još uvijek dostupna.

Mansell prati povijest koja je vodila do Prvoga svjetskog rata i Drugoga svjetskog rata, pokazujući da su, kada se vidjelo da se oba ta rata približavaju, adventistički evanđelisti počeli primjenjivati Smithovu pogrešnu primjenu o tome da Turska maršira prema doslovnom Jeruzalemu kao znaku Armagedona i kraja svijeta. On na temelju crkvenih popisa članstva pokazuje da je, kako se svaki od tih ratova približavao, mnogo duša bilo uvedeno u članstvo Adventističke crkve, na temelju proročkog naglaska evanđelista proizašlog iz Smithova manjkavog shvaćanja Armagedona.

Kad god je koji od tih ratova završio, a pogrešna se proročanstva nisu ispunila, crkva je izgubila više članova nego što ih je stekla na temelju proročkog modela koji je izgradio Smith.

Smithovim odbacivanjem temeljne poruke milerita te njegovom spremnošću da promiče svoje privatno tumačenje stihova trideset i šest do četrdeset i pet knjige proroka Daniela, Smithova je logika proizvela proročki model utemeljen na aktualnim događajima.

U raspravi između Smitha i Jamesa Whitea o kralju koji dolazi svojem kraju u posljednjem retku jedanaestog poglavlja Daniela, James White iznio je logiku koja je sažeto predstavljala Smithov pješčani proročki temelj. White je naučavao da „proročanstvo proizvodi povijest, ali povijest ne proizvodi proročanstvo.”

Adventistički evanđelisti koji su djelovali prije oba rata koristili su razvoj povijesti kako bi predstavili Smithov manjkav proročki model Armagedona, a njihov rad, koji se uoči ratova činio tako blagoslovljenim, proizveo je konačan gubitak kada se pokazalo da se taj proročki model temeljio na privatnom tumačenju.

Čuvajte se lažnih proroka, koji vam dolaze u ovčjem ruhu, a iznutra su grabežljivi vuci. Prepoznat ćete ih po njihovim plodovima. Bere li se grožđe s trnja ili smokve s čička? Tako svako dobro stablo donosi dobre plodove, a pokvareno stablo donosi zle plodove. Dobro stablo ne može donositi zle plodove, niti pokvareno stablo može donositi dobre plodove. Svako stablo koje ne donosi dobar plod siječe se i baca u oganj. Dakle, po njihovim ćete ih plodovima prepoznati. Matej 7:15–20.

Smithova spremnost da promiče privatni proročki model kralja iz trideset i šestog retka urodila je time da je također stvorila pogrešnu primjenu šeste pošasti i Armagedona.

I šesti anđeo izli čašu svoju na veliku rijeku Eufrat; i presuši voda njezina, da se pripravi put kraljevima s istoka. I vidjeh tri nečista duha, slična žabama, gdje izlaze iz usta zmajevih, i iz usta Zvijeri, i iz usta lažnoga proroka. Jer to su duhovi đavolski, koji čine čudesa, i odlaze kraljevima zemaljskim i svega svijeta, da ih skupe za boj onoga velikoga dana Boga Svemogućega. Evo, dolazim kao tat. Blago onomu koji bdije i čuva haljine svoje, da ne ide gol te da se ne vidi sramota njegova. I sabra ih na mjesto koje se hebrejski zove Armagedon. Otkrivenje 16:12–16.

Kao što smo prethodno istaknuli, šesta pošast dolazi nakon završetka vremena milosti za čovječanstvo; stoga upozorenje koje sadrži poziv da sačuvate svoje haljine mora upućivati na pitanje kušnje koje se pojavljuje prije nego što Mihael ustane, vrijeme milosti za čovječanstvo se završi i prva pošast započne. Šesta pošast prepoznaje djelovanje zmaja, Zvijeri i lažnog proroka, koji su trostruki savez što se ujedinjuje pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. Taj trostruki savez jest Suvremeni Rim, a simbol koji prepoznaje i uspostavlja trostruki savez Suvremenoga Rima jesu „odmetnici tvoga naroda“, koji se „uzvisuju da utvrde viđenje“ i „padaju“.

Upozorenje šeste pošasti, kada se razumije, omogućuje duši da sačuva svoje haljine; ali ako se odbaci, ostavlja dušu golom, što je jedno od pet obilježja Laodicejca. Simbol kojim se uspostavlja to upozorenje jesu razbojnici tvoga naroda, koji se uzvisuju i na koncu padaju. Salomon je rekao

da, ako Božji narod nema to viđenje, propada.

Gdje nema viđenja, narod propada; a tko drži zakon, blago njemu. Izreke 29,18.

Hebrejska riječ „propasti” znači „ogoljeti”, a Ivan je zapisao: „Blago onomu koji bdije i čuva svoje haljine, da ne hodi gol i da se ne vidi njegova sramota.” Smith je pogriješio u vezi sa Kraljem Sjevera, a taj mu je lažni proročki temelj omogućio da razvije proročku primjenu koja, ako se prihvati, proizvodi golotinju, što je simbol laodicejaca, koji su izbljuvani iz usta Gospodnjih.

Smith nije imao nikakvih poteškoća zastupati svoju novu lažnu identifikaciju Kralja Sjevera nasuprot Jamesu Whiteu, suprugu proročice. Adventistički povjesničari, kao i Sestra White, osvrću se na njihovo znamenito neslaganje. Ellen White ukorila je i svoga muža i Smitha zato što su dopustili da njihovo razilaženje u mišljenju o tome koga predstavlja kralj sjevera u jedanaestom poglavlju Danielove knjige bude izneseno u javnost. U prvoj adventističkoj publikaciji nakon Velikoga razočaranja 1844. godine, James White je napisao:

„Da je Isus ustao, zatvorio vrata i došao k Pradrevnome da primi svoje kraljevstvo, u 7. mjesecu 1844., u to potpuno vjerujem. Vidi Luka 13,25; Matej 25,10; Daniel 7,13.14. No podizanje Mihaela, Daniel 12,1, čini se da je drugi događaj, za drugu svrhu. Njegovo ustajanje 1844. bilo je da zatvori vrata i dođe svome Ocu, da primi svoje kraljevstvo i vlast da kraljuje; ali Mihaelovo podizanje jest da očituje svoju kraljevsku vlast, koju već ima, u uništenju zlih i u izbavljenju svoga naroda. Mihael treba ustati u vrijeme kad posljednja sila u 11. poglavlju dođe svome kraju, i nitko mu ne pomogne. Ta je sila posljednja koja gazi pravu Božju crkvu; a budući da je prava crkva još uvijek gažena i odbačena od svega kršćanstva, slijedi da posljednja tlačiteljska sila još nije „došla svome kraju”; i Mihael nije ustao. Ta posljednja sila koja gazi svete prikazana je u Otkrivenju 13,11-18. Njezin broj je 666.” James White, *A Word to the Little Flock*, 8.

Kada je Smith iznio svoju takozvanu „novu svjetlost” o pitanju „posljednje sile u jedanaestom poglavlju Daniela”, James White vidio je Smithovu primjenu ne kao novu svjetlost, nego kao napad na temelje. Spor oko Rima kao kralja sjevera u Danielu 11, koji se vodio između Uriaha Smitha i Jamesa Whitea, posjeduje posebna obilježja koja mi, kao proučavatelji proročanstva, trebamo povezati s drugim sporovima u adventističkoj povijesti glede simbola Rima.

Jedno od tih obilježja jest uvođenje privatnog tumačenja. Drugo obilježje jest da primjena privatnog tumačenja zahtijeva izvrćanje jednostavne gramatike, jer Smith ne samo da je zanemario činjenicu da svako proročko obilježje u trideset i šestom retku govori o Rimu, nego je zanemario i to da gramatička struktura zahtijeva da kralj iz trideset i šestog retka mora biti isti kralj kakav je prikazan u prethodnom odlomku.

Drugo jest to da je privatno tumačenje bilo odbacivanje temeljnih istina. Drugo jest da ono predstavlja odbacivanje autoriteta Duha proroštva. Druga je značajka da će prva pogrešna zamisao o Rimu dovesti do proročkog modela koji osobi onemogućuje da sačuva svoje haljine dok se približava završetku vremena kušnje za ljudski rod. Drugo je bilo spremnost da svoje privatno tumačenje javno promiče. Drugo jest da se privatno tumačenje neizostavno predstavlja kao nova svjetlost. Sve su te značajke zastupljene u sadašnjoj raspravi o „razbojnicima tvoga naroda“.

Kada se posljednja rimska polemika, koja je bila predložena prvom rimskom polemikom koja je poistovjetila „razbojnike tvoga naroda“, poveže s proročkom linijom polemike Uriasa Smitha i Jamesa Whitea, vidjet ćemo da će jedna skupina graditi svoj proročki model na privatnom tumačenju koje odbacuje temeljnu istinu.

Odbacivanje temeljnih istina automatski predstavlja odbacivanje autoriteta Duha Proroštva, koji tako snažno brani te temeljne istine. Ta će skupina također biti spremna javno iznijeti svoje gledište, bez obzira na bilo kakve zabrinutosti koje bi mogle biti izražene u vezi s utjecajem što bi to učenje moglo imati na Božji narod diljem svijeta.

Neposredno nakon 1844., u prvom naraštaju adventizma, uvedena je još jedna kontroverza o Rimu. Ta se kontroverza nastavila poticati sve dok lažno gledište nije bilo prihvaćeno u trećem naraštaju adventizma. Kontroverzom o „svagdašnjoj službi“ razmotrit ćemo kao četvrtu od šest linija koje sada promatramo u modelu redak na redak.

No prije nego što se prihvatimo četvrte crte rimskih prijepora, valja imati na umu da smo u prethodnom članku, kada smo razmatrali deseti redak jedanaestoga poglavlja Daniela, izjavili: „Deseti redak također izravno povezuje ‘sedam vremena’ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest sa skrivenom poviješću, ali ta crta istine izvan je onoga što ovdje izlažemo.”

Urija Smith bio je predvodnik u odbacivanju sedam vremena 1863. godine. Odbacio je umnoženje znanja o toj temi koje je bilo izneseno u člancima o toj temi, što ih je napisao Hiram Edson i što su bili objavljeni u Reviewu 1856. godine. Implikacije činjenice da je Smith bio povezan s pokretom koji je iznio sedam vremena, ali je potom odbacio umnoženje znanja upravo o toj temi, također su izvan okvira teme obilježja Smithova uvođenja onoga za što je tvrdio da je novo svjetlo o temi kralja sjevera; no kada zaključimo naš pregled linije adventističkih kontroverzi o Rimu, vratit ćemo se i značenju desetoga retka jedanaestoga poglavlja Daniela, a također i onome što je predstavljeno Smithovim odbacivanjem laodicejske poruke koja je stigla 1856. godine s umnoženjem znanja o sedam vremena.

„Naša je vjera u pogledu poruka prvoga, drugoga i trećega anđela bila ispravna. Velike prekretnice kroz koje smo prošli nepomične su. Premda ih sile pakla mogu pokušavati otrgnuti od njihova temelja i likovati pri pomisli da su uspjele, ipak ne uspijevaju. Ti stupovi istine stoje čvrsto kao vječna brda, nepokolebani svim naporima ljudi udruženima s naporima Sotone i njegove vojske. Mnogo toga možemo naučiti i trebali bismo neprestano istraživati Pisma kako bismo vidjeli je li tako.“ Evangelizam, 223.

„Velike međašne oznake istine, koje nam pokazuju naše mjesto u proročkoj povijesti, treba pomno čuvati, da ne bi bile srušene i zamijenjene teorijama koje bi donijele zbrku, a ne istinsku svjetlost.“ Selected Messages, knjiga 2, 101, 102.

„U ovo će se vrijeme poduzimati mnogi naponi da se poljulja naša vjera u pitanju Svetišta; ali mi ne smijemo kolebati. Ni jedan se klin ne smije pomaknuti iz temelja naše vjere. Istina je još uvijek istina. Oni koji postanu nesigurni otkliznut će u zabludne teorije i naposljetku će se pokazati nevjernima u pogledu prijašnjih dokaza koje smo imali o tome što je istina. Stari putokazi moraju se sačuvati, da ne izgubimo orijentaciju.“ Manuscript Releases, svezak 1, 55

